

Emlékezés Fekete István vadászíróra

„Kerestem az utat, a patakot, a nádast, a cserszagú erdőt, ... s közben – megtaláltam a Hazámat.”

Fekete István

A vadászíró olyan író, aki vadászik is. Fekete István kiváló puska- és tollforgató volt. Életútját, munkásságát a fenti, tőle származó idézettel lehet a legjobban jellemezni. Az egyik legnépszerűbb, 20. századi írónk, aki 120 éve, 1900. január 25-én született a Somogy megyei Göllén, és éppen fél évszázada, hogy nem jelennek már meg új könyvei a magyar erdőkről, mezőkről, vizekről és emberekről.

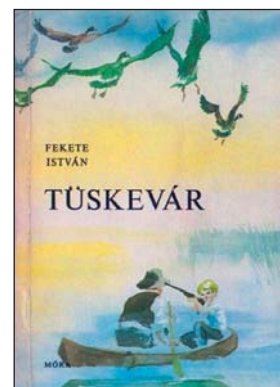
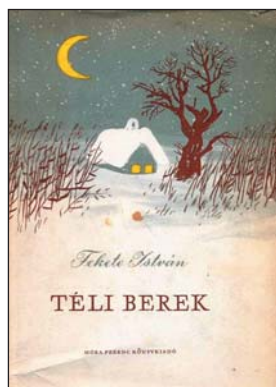
később a *Zsellérek* regénye nyert egy másik irodalmi pályázaton. Ekkorra már egyre nehezebben tudta összeegyeztetni gazdasági munkáját az irodalmi munkásságával. Végül 1941-ben családjával Budapestre költözött, és a Földművelésügyi Minisztériumban kapott vadászati előadói állást. Ezt követően számos regénye és novelláskötete jelent meg.

A második világháborút követő sötét korszakban meghurcolták, a nélkülözés évei következtek. Éveken keresztül alkalmi munkákból jutott némi jövedelemhez.

Az 1950-es évek második felében óriási fordulat következik be életében, innentől kezdve sorra jelennek meg máig is népszerű ifjúsági és állatregényei, mint a *Kele*, a *Lutra*, a *Tüskevár*, a *Bogáncs* és a *Téli berek*. Utolsó, még életében megjelenő regénye az életrajzi ihlettségű *Ballagó idő* volt. 50 éve, 1970. június 23-án hunyt el.

Fekete István Jókai Mór mellett minden idők legolvasottabb magyar írója. Műveit több mint 10 millió példányban adták ki. Vélhetően kevés olyan magyar háztartás van, ahol ne lenne a polcokon legalább 1-2 könyve. Fekete István mesterien írt. Nem is írt, hanem szinte festett a szavakkal, ebben máig utánozhatatlan. Mindezt két rövid idézettel szeretném illusztrálni:

„Az erdőt nem a vadászatért, a vadászatot viszont az erdőért szeretem.

Az erdő beszélt hozzám, mert az erdő beszél ahhoz, aki ismeri: jeleket ad, üzen, kitárja magát, csak meg kell érteni. De ahhoz, hogy megértbessük, ismernünk kell fáit, bokrait, fűveit, virágait, gombáit, állatait, s a sok színt, hangot, az állatok mozgását, életrendjét, természetét, az erdő minden lakójának örök, ősi törvényeit. Csak ez a tudás hozza közel az embert az erdőhöz, és ha ilyen jó barátságban vannak, akkor aztán szívesen veszik egymást.”

„Hallgatom a szívem. Ha majd egyszer megáll, és elszakad a testemtől az, ami én vagyok, lehajlok még egyszer, és megcsókolom a szívem; megcsókolom, mert szeretett engem, és szerette az egész világot. Jól tudom: a fényt a szemem itta, a dalt a fülem fogta, a simogatást a kezem érezte, szép utakon a lábam vitt, és a gondolatok a fejemben születtek, mint az ég távoli villódzása, de mindezt a szívem gyűjtötte össze, és belőle lett minden, ami Szeretet.”

Andrési Pál
okl. erdőmérnök

Elemi iskoláinak első négy évét szülőfalujában végezte, majd Kaposváron folytatta tanulmányait. 1923-ban felvételt nyert a debreceni Gazdasági Akadémiára, majd 1924 januárjától a Magyaróvári Magyar Királyi Gazdasági Akadémián folytatta tanulmányait, ahol 1926-ban mezőgazdászként végzett. A végzését követően előbb Bakócán kapott segédtsízi állást, majd Ajkán lett gazdasízi.

Már kamaszéveiben elkezdett verseket, és rövidebb prózákat írni. Vadászattal kapcsolatos cikkei 1933-tól a *Nimród*-ban, novellái 1936-tól az *Új idők*-ben jelentek meg. 1937-ben megnyerte a Gárdonyi Géza Társaság regénypályázatát, *A koppányi aga testamentuma* című regényével. Két évvel

